

Η ομιλία του Σεβ.Μητροπολίτου Βεροίας κ.Παντελεήμονος :

«Χάριν ἔχω τῷ ἐνδυναμώσαντί με Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι πιστόν με ἠγήσατο θέμενος εἰς διακονίαν, τό πρότερον ὄντα βλάσφημον καί διώκτην καί ὑβριστήν» (1 Τιμ. 1.12-13).

Μέ ὑπερβάλλουσα ταπείνωση ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος ἐκφράζει τήν εὐγνωμοσύνη του στόν Χριστό, διότι, παρότι ἦταν προηγουμένως «βλάσφημος καί διώκτης καί ὑβριστής», τοῦ ἐμπιστεύθηκε τή διακονία του, τοῦ ἐμπιστεύθηκε τό ἔργο τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων καί τῆς ἐπιστηρίξεως τῆς Ἐκκλησίας.

Καί ἐκφράζεται μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος, διότι θεωρεῖ τή διακονία ὡς τόν ὑψηλότερο τίτλο καί τό μεγαλύτερο πρόνομο πού κατέχει. Τήν θεωρεῖ ἀνώτερη καί ἀπό τήν ιδιότητα τοῦ Ρωμαίου πολίτη, γιά τήν ὁποία αἰσθάνεται ὑπερήφανος καί τήν ἐπικαλεῖται, ὅταν παρίσταται ἀνάγκη, διότι ἡ διακονία γιά τό «σκεῦος τῆς ἐκλογῆς», γιά τόν ἀφοσιωμένο ἀπόστολο τοῦ Κυρίου, εἶναι ταυτόσημη μέ τή μίμηση τοῦ Χριστοῦ.

Καί ἂν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐκφράζει τή βεβαιότητα ὅτι εἶναι μιμητής τοῦ Χριστοῦ καί καλεῖ τούς πιστούς νά γίνουν μιμητές του, μιμούμενοι ἔτσι καί αὐτοί τόν Χριστό, γράφοντας πρὸς τούς Κορινθίους, «μιμηταί μου γίνεσθε καθὼς καὶ ἐγὼ Χριστοῦ» (1 Κορ. 11.1), εἶναι φυσικό νά ἀναλαμβάνει μέ χαρά τήν τιμή καί τήν εὐθύνη τῆς διακονίας.

Ἡ διακονία, ἄλλωστε, ἔχει ποικίλες ἐκφάνσεις, καί ἡ ἴδια, ὡς ἔκφραση τῆς τελείας ἀγάπης πρὸς τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο, πραγματώνεται μέσα ἀπό τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο ἀναφέρεται στόν Θεό διὰ τῶν ἀνθρώπων καί στούς ἀνθρώπους διὰ τοῦ Θεοῦ.

Γιά τόν οὐρανοβάμονα ἀπόστολο Παῦλο ὁ διάκονος τοῦ Θεοῦ γίνεται «τοῖς πᾶσι τά πάντα» (1 Κορ. 9.22) γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, διότι αὐτή εἶναι ὁ σκοπός γιά τόν ὁποῖο ἐνανθρώπησε ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, «διῆλθεν εὐεργετῶν καί ἰώμενος» καί θυσιάσθηκε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Καί καθὼς ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀνά τούς αἰῶνες ἐπεκτεινόμενη παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο, ἡ διακονία της εἶναι διακονία τοῦ ὅλου ἀνθρώπου πού ἀποβλέπει στή σωτηρία, χωρίς βεβαίως νά παραβλέπει ἢ νά ὑποτιμᾷ τίς ἐγκόσμιες ἀνάγκες του.

Ἡ ἔννοια τῆς διακονίας στήν Ἐκκλησία ἔχει διπλῇ σημασία. Ἀναφέρεται στή διακονία ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νά μπορεῖ νά ἐπιτελεῖ τό σωτηριῶδες ἔργο της στόν κόσμο, ἀλλά καί στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμο. Οἱ δύο αὐτές σημασίες εἶναι ἀσφαλῶς ἀλληλένδετες, ὅχι μόνο γιατί, ὅπως εἴπαμε, ἡ διακονία ἐκπηγάζει ἀπό τήν ἀγάπη, ἐπομένως καί οἱ δύο συνδέονται λόγῳ τῆς κοινῆς τους ἀφειρησίας, ἀλλά καί διότι ἡ διακονία ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ἐπεκτείνεται ἐκ τῶν πραγμάτων καί μεταποιεῖται σέ διακονία τοῦ κόσμου. Μέ ἄλλους λόγους ἡ διακονία ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποβλέπει στόν «καταρτισμόν τῶν ἁγίων» καί στήν «οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ», δέν μπορεῖ νά ἀποκοπεῖ ἀπό τήν ἀναγκαία διακονία πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐκτός αὐτῆς καί τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἀντιμετωπίζουν καθημερινές δυσκολίες καί προβλήματα γιά τὰ ὁποῖα χρειάζονται τή βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ σύνδεση αὐτή τῶν δύο μορφῶν διακονίας, τῆς πνευματικῆς διακονίας καί τῆς «κοινωνικῆς» διακονίας, λειτουργεῖ ὡς ἡ εἰδοποιός διαφορά τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τήν κοινωνική μέριμνα τῆς πολιτείας ἢ αὐτή τῶν φιλανθρωπικῶν σωματείων καί τῶν μὴ κυβερνητικῶν ὁργανώσεων, τό ἔργο τῶν ὁποίων ἀσφαλῶς καί εἶναι σημαντικό. Γιά τήν Ἐκκλησία ἡ διακονία στόν κόσμο δέν εἶναι ἀγαθοεργός ἐπιλογή, ἀλλά ἔμπρακτη ἐφαρμογή τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, στήν ὁποία ἀγωνίζεται νά καθοδηγήσει τόν ἄνθρωπο διά τῆς πνευματικῆς διακονίας ἐντός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ σύνδεση αὐτή ἀποδεικνύεται στήν πράξη μέσα ἀπὸ τὰ παραδείγματα τῶν συνεργῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων εἴτε ἀναφέρονται στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων εἴτε μνημονεύονται μέ πολλή ἀγάπη ἀπὸ τόν ἴδιο τόν ἀπόστολο στίς ἐπιστολές του. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτούς, ἄνδρες καί γυναῖκες, εἶναι ἀπλοί πιστοί, οἱ ὁποῖοι ὅμως διακονοῦν τόν πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολο, ὑποστηρίζοντας τό ἔργο του γιά τόν εὐαγγελισμό τῶν ἀνθρώπων καί τοὺς κόπους του ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Διακονοῦν ἐθελοντικά καί αὐτοθυσιαστικά ὅχι μόνο τόν ἀπόστολο Παῦλο ἀλλά καί τοὺς ἀδελφούς τους στίς Ἐκκλησίες ἄλλων πόλεων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκη βοήθειας, σέ μία ἐποχὴ κατὰ τήν ὁποία ἡ ἀλληλεγγύη καί τό ἐνδιαφέρον γιά τόν πλησίον εἶναι ἔννοιες καί συμπεριφορές ἄγνωστες γιά τοὺς ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας ἀνθρώπους. Διακονοῦν ἐθελοντικά καί αὐτοθυσιαστικά, ὅχι

από ιδεολογία αλλά από πίστη, πίστη στον Χριστό, ο οποίος ως καλός Σαμαρείτης περιέθαλψε τον τραυματισμένο Ισραηλίτη, για τον οποίο είχαν αδιαφορήσει προηγούμενως ο ιερέας και ο λευίτης. Διακονούν έθελοντικά και αὐτοθυσιαστικά, διότι ἡ διακονία αὐτή εἶναι ἔκφραση τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, τήν ὁποία ἀγωνίζονται νά βιώσουν.

Τό παράδειγμα τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν Παύλου, τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, καί τῶν συνεργατῶν του στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας ἦταν τό θέμα τό ὁποῖο θελήσαμε νά ἀναδείξουμε στά φετινά «Παύλεια», τῶν ὁποίων ἐορτάζουμε τό ἀργυροῦν Ἰωβηλαῖο, ὡς ἔκφραση τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης καί πρὸς τόν πολλά κοπιάσαντα γιά τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολο ἀλλά καί πρὸς τούς συνεργάτες του, μεταξύ τῶν ὁποίων καί οἱ Βεροιεῖς ἀπόστολοι Σωσίπατρος καί Κάρπος.

Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή θελήσαμε νά τιμήσουμε καί ὅλους τούς συνεργάτες τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, οἱ ὁποῖοι διακόνησαν καί μέσῳ τῶν Παυλείων ἀλλά καί μέσῳ τῶν λοιπῶν δραστηριοτήτων τήν τοπική μας Ἐκκλησία καί τούς ἀνθρώπους, πληροφορῶντας καί αὐτοί, κατὰ τόν προτροπή τοῦ ἀποστόλου Παύλου, τή διακονία τους καί «συνιστῶντες ἑαυτούς ὡς Θεοῦ διακόνους» (2 Κορ. 5.4).

Ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει τή διακονία στόν κόσμο καί στόν ἄνθρωπο μέχρι σήμερα, διακονία πνευματική καί σωτηριώδη, ἀλλά καί πρακτική καί οὐσιώδη γιά τόν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας πού ἀμφιταλαντεύεται μεταξύ πίστεως καί ἀπιστίας, μεταξύ εὐδαιμονίας καί ἀνέχειας, μεταξύ ἀληθείας καί ψεύδους. Καί ἔχει χρέος νά πληροφορεῖ τή διακονία τῆς ὅχι γιά νά διαφημίζεται ἢ νά ἐπαινεῖται ἀλλά γιά νά δίδει τή μαρτυρία Ἰησοῦ Χριστοῦ σέ ἕναν κόσμο πού μερικές φορές ἀμφιβάλλει ἂν ὑπάρχει ἐλπίδα καί ἂν ὑπάρχει προοπτική· γιά νά δίδει μαρτυρία διακονίας πρὸς κάθε ἄνθρωπο, ὥστε δι' αὐτῆς νά ἐπιτυγχάνει τόν ἀληθινό προορισμό της, «τόν καταρτισμόν τῶν ἁγίων καί τήν οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4.12).

Μέ αὐτές τίς σκέψεις ὁλοκληρώνονται ἐδῶ στό Βῆμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου οἱ ἐκδηλώσεις τῶν ΚΕ΄ Παυλείων, τά ὁποῖα εὐγνωμόνως ἀφιερῶσαμε καί φέτος στόν ἰδρυτή τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, οὐρανοβάμονα καί οὐρανοπολίτη ἀπόστολο Παῦλο, τόν ἀπόστολο τῶν Ἑθνῶν, ὁ ὁποῖος τίμησε τήν πόλη μας μέ τήν ἐπίσκεψή του καί

φώτισε τούς κατοίκους της μέ τό άνέσπερο φῶς τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου. Ἡ εὐγνωμοσύνη μας εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη φέτος, καθώς συμπληρώνονται εἰκοσιπέντε χρόνια ἀπό τόν Ἰούνιο τοῦ 1995, ὅταν γιά πρώτη φορά ἀποτολήσαμε νά ὀργανώσουμε ἕναν κύκλο λατρευτικῶν, πολιτιστικῶν καί ἐπιστημονικῶν ἐκδηλώσεων πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου Παύλου.

Μέσα ἀπὸ αὐτές τίς ἐκδηλώσεις τῶν «Παυλείων» θελήσαμε νά προβάλουμε τὴν προσωπικότητα, τό ἔργο καί τὴ διδασκαλία του, νά ἀναδείξουμε τὴ συμβολή του στὴ διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ καί τὴν ἐπικαιρότητα πού ἔχει ὁ λόγος του στὸν σύγχρονο κόσμος μας, καί νά ἐκφράσουμε τὴν ὀφειλόμενη τιμὴ καί ἀγάπη πρὸς τὸν δικό μας ἀπόστολο καί καθηγεμόνα ἡμῶν ἐν τῇ πίστει.

Ἡ ἀρχικὴ ταπεινὴ μας προσπάθεια βρῆκε θερμὴ ὑποδοχὴ ἀπὸ τὸν εὐσεβῆ κλῆρο, τούς ἄρχοντες καί τὸν λαὸ τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως ἀλλὰ καί ἀπὸ τό Οἰκουμενικὸ μας Πατριαρχεῖο, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καί ὅλες τίς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες μᾶς τιμοῦσαν κάθε χρόνο μέ τὴν ἀποστολὴ ἐκπροσώπων τους. Ἔτσι τὰ Παύλεια καί τό Συνεδριὸ μας ἔγιναν ἕνας διορθόδοξος θεσμὸς πού τιμᾷ τὸν πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολο, τὴν πόλιν καί τὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν μας.

Στὰ εἰκοσιπέντε χρόνια πού πέρασαν εἶχαμε τὴν εὐλογία νά ὑποδεχθοῦμε στὰ Παύλεια δύο φορές τὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖο, τὸν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας κ.κ. Θεόδωρο, τὸν Πατριάρχη Μόσχας κ.κ. Κύριλλο, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Βαρσοβίας κ.κ. Σάββα, τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χριστόδουλο καί τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ.κ. Ἱερώνυμο καί πλειάδα ἄλλων ἀρχιερέων, πρὸς τούς ὁποίους ἐκφράζω καί ἀπὸ τὴ θέσιν αὐτὴ τίς θερμότερες εὐχαριστίες μου.

Εὐχαριστίες καί εὐγνωμοσύνη ἀνήκουν καί στὰ μέλη τῶν Ἐπιστημονικῶν καί Ὀργανωτικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Συνεδρίων μας καί στοὺς διακεκριμένους εἰσηγητές, οἱ ὁποῖοι μέ τίς ἐμπεριστατωμένες εἰσηγήσεις τους φώτισαν πολλές πτυχές τοῦ ἔργου τοῦ ἀποστόλου Παύλου καί πλούτισαν τὴν Παύλεια γραμματεία μέ τὰ κείμενά τους, τὰ ὁποῖα ἐκδίδει κατ' ἔτος ἡ Ἱερὰ Μητρόπολιν μας, πού τιμήθηκε γι' αὐτὸ μέ τό χρυσὸ μετάλλιο τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Εὐχαριστίες ἀνήκουν καί σέ ὅλους ὅσους συμμετεῖχαν μέ κάθε τρόπο στίς ἐκδηλώσεις τῶν Παυλείων καί ὑπερπληροῦσαν μέ ἐνθουσιασμό καί ἀγάπη πρὸς τόν ἀπόστολο Παῦλο τούς χώρους ὅπου πραγματοποιοῦντο.

Λόγος εὐχαριστίας ἀνήκει ἀσφαλῶς καί σέ ὅσους συμμετεῖχαν στά φετινά ΚΕ΄ Παύλεια, στούς Σεβασμιωτάτους ἀρχιερεῖς, στὸν ἐκπρόσωπο τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λαοδικείας κύριο Θεοδώρητο, τὸν ὁποῖο παρακαλῶ ἰδιαιτέρως νά μεταφέρει τὴν εὐγνωμοσύνη καί τίς εὐχαριστίες μου πρὸς τὸν σεπτὸ Οἰκουμενικό μας Πατριάρχη, ἀλλὰ καί πρὸς τούς Σεβασμιωτάτους ἐκπροσώπους τῶν λοιπῶν πρεσβυγενῶν καί νεωτέρων Πατριαρχείων καί Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καί πρὸς ὅλους τούς Σεβασμιωτάτους καί ἀγαπητούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι ἐλάμπρυναν μέ τὴν παρουσία τους καί τὴ συμμετοχὴ τους τὸν ἑορτασμό τῆς μνήμης τοῦ πρωτοκορυφαίου ἀποστόλου καί διδασκάλου τῶν Βεροιέων, μεγίστου ἀποστόλου Παύλου.

Ἐκφράζω καί πάλι τίς εὐχαριστίες μου καί πρὸς ὅλους τούς παρισταμένους στὸν ἀποψινὸ πανηγυρικό Ἑσπερινὸ στό Βῆμα του, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀκούεται καί σήμερα ὁ λόγος τοῦ κλητοῦ ἀποστόλου. «Λοιπόν, ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε, καί ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ἡμῶν».